

ERIVÄLJAANNE SEOSSES LASTEAIAGA 50. JUUBELI TÄHISTAMISEGA

MÄLESTUSKILDE LASTEAIAGA AJALOOST.

Mõniste lasteaed asutati 1962. aastal. Tollase lastepäevakodu avaja ja juhataja oli Juta Oja, kes oli meditsiinilise eriharidusega. Lasteaed hakkas tööle Saru Algkooli ruumides. Rajoonilehes kirjutati, et ruumid olid ilusad ja puhtad. Lasteaeda viidi lapsed igal esmaspäeval ja toodi sovhoosi autobussiga laupäeva pärastlõunal koju. Kasvatajad aitasid lapsed bussi peale. Juhtus sedagi, et lapsevanemad olid juba sovhoositööle ära läinud ning kasvataja pidi ise lapsed riidesse panema ja nende lasteaeda jõudmise eest hoolitsema. Lasteaias toitlustati lapsi neli korda päevas. Ühel perioodil nõuti isegi seda, et lapsed saaksid lõunasöögi ajal neli käiku – salati, supi, prae ja magustoidu. Muidugi ei suutnud lapsed kõike süüa. Lõuna ajal tegid lapsed kõik uinakut. Lapsi oli alguses ca 25 ringis, neist noorimad kusjuures kõigest viiekuused. Töötajaid oli 7-8. Lasteaeda jõudnud lastel vahetati kõik koduriided lasteaiariiete vastu. Riideid oli lasteaias väga suur varu. Pidudeks õmmeldi kõikidele lastele lasteaiast poolt peoriided. Vanadest ajaleheartiklitest võib lugeda, et Mõniste lasteaed oli eeskujuks teistele. Pälviti tuntuks ja tunnustust isegi NSVL tasemel ja muidugi rajooni tasemel.

Lasteaia järgmine juhataja oli Asta Uibo. 1960-te lõpus tõusis Saru külla sisserändamise tulemusena märkimisväärselt vene ja ukraina keelt rääkivate laste arv lasteaias. Lapsi oli juba 50 ringis. Kui Juta Oja suur teene seisnes lasteaiaga ülesehitamises ja tööerakendamises, siis Asta Uibo selle loomuliku jätkuna hakkas pöörama

rohkem rõhku metoodilisele tööle. 1980-te alguses oli laste arv tõusnud 70ni. Sovhoosiaja lõpus oli plaanis hakata lasteaiade uut maja ehitama aga plaaniks see jäigi.

1990. aastal asus lasteaiaga juhatajana tööle Anne Antsov. 1992. aastal läks lasteaed Mõniste Vallavalitsuse alluvusse. 1990-te lõpul suleti öörühm, sest ööbivate laste arv oli jäänud väikseks, kuigi lapsi oli ca 70. Lasteaias töötas siis 12 inimest. 1998. aastal koliti lasteaed Saru külast Mõniste külla kortermajja, mis kohandati selleks sobivaks. Töötajaid oli Mõnistes kuus. Lasteaed tegutses Mõniste külas kokku 7 aastat.

2005. aastal koliti lasteaed Kuutsi külla. Mõniste lasteaed liideti kooliga ning tööle hakati lasteaed-põhikoolina. Sellest ajast alates on lasteaias olnud 5 töötajat, kuid osa töid teeb kooli personal. Näiteks toit tehakse kooliga ühiselt. Ka suuremaid tegevusi planeeritakse kooliga ühiselt. Kui A. Uibo ajal oli suur rõhk lasteaiaga pedagoogilis metoodilisel töö, siis tänapäeval rõhutame õppimist läbi mängu. Lasteaia igapäevategevusi saab jälgida kodulehekülje vahendusel.

Mõniste lasteaiaga ajaloost on kogunud mälestuskilde lasteaiaga rajaja Juta Oja, kes kinkis meile ja raamatukogule lasteaiaga juubelil enda koostatud kogumiku. Samuti on olulisemad sündmused kirja pannud Anne Antsov. Kui keegi soovib nende te materjaliga tutvuda, siis saab seda teha Kuutsi raamatukogus või koolimajas.

Mõniste Kool tunnustas pidupäeva puhul tublisid tegijaid

Seoses lasteaiaga 50. aastapäeva tähistamisega kutsuti kokku Mõniste Kooli medalite määramise komisjon. Komisjon otsustas seekord aumedaleid mitte välja anda. Välja otsustati anda teenetemedalid järgmiselt:

Juta Oja – kes oli lasteaiaga asutaja ja rajaja

Anneli Sild, Varja Tamm ja Lea Loorits – kauaaegse tulemusliku töö eest Mõniste laste kasvatamisel.

Varem on lasteaiaga personalist teenetemedal määratud Anne Antsovile ja Siiri Troskale.

Kooli tänukirjad pälvisid Pilvi Lüüs ja Helju Kolk. Kool tänas ka panuse eest laste kasvatamisel Merili Hassi, Merle Lutsu ja Tiiu Lutsu ning Merike Ruvenit.

Kõik nimetatud töötajad on teinud oma tööd südamega. Lasteaed avaldas veel tänu headele koostööpartneritele ja Kond, Jutale, kes on teinud tänuväärset tööd lasteaiaga kodulehe täiendamisel.

Mõniste Lasteaed tänab aktiivseid lastevanemaid!

Mälestuskilde lasteaiast:Kollitav päkapikk

Kui saabus kauaoodatud nääriaeg, hakkasid kasvatajad rääkima päkapikest, kes akna taga jälgivad meie tegevust. Vaatavad, kas oleme ikka head või halvad lapsed ja loomulikult annab nähtu edasi näärivanale. Nii see kollitav päkapikk ühel päeval välja ilmus, kord mängutoa ja kord jälle magamistoa aknale koputades ning suur käsi vitsa vibutades (see, et päkapikk imepisi peaks olema, ma sellel ajal ei teadnud). Kui kätte jõudis nääripidu oli kõigi ärevus suur, tuli ju kauaoodatud näärivana koos kingikoti ja suure vitsaga. Väikestes peakestes olid üks suur küsimus, mida päkapikk nägi, mida näärivanale rääkis? Loomulikult keegi vitsa ei saanud, vaid hoopis suurel hulgal kommikotte, mille sisuks olid ülekaalukalt moositäidisega karamellid :))

Salapärase tuba

Kuna minu tädi oli tore kasvataja, sain tunda vahel väikseid eeliseid. Üheks oli lõunauinakust pääsemine, nendel kordadel sai nii mõndagi

põnevat juhtuma... Ilmselt paljud mäletavad suur trepp, mis viis teisele korrusele ja kuidas sealt keelati ülesse minna. Ainult vähestel kordadel, kui oli tulemas mõni esinemisega vanematele, oli võimalus teise korruse saali pääseda. Trepist ülesse minnes oli paremal pool veel üks kinnine uks, kuhu ei olnud lastel samuti asja. Eks saigi ühel unevalal lõunal vaikselt trepist ülesse hiilitud, et minna uurima teise korruse põnevaid paiku. Ühel korral oli unustatud salapärase toa ukse ette võti ja nii ma enda vaikselt sealt sisse libistasin... ohh, milline mänguasjade maailm seal avanes, küll seal oli nukumaja ja erilised väiksed-suured nukud ning suurel hulgal ennenägematuid mänguasju. Mäletan, kuidas kartsin sinna uudistama kauaks jääda, äkitse keegi avastab minu kadumise. Rohkem kahjuks salapärasesse tuppa võimalust pääseda polnud, alati oli uks lukus aga erilise elamus imelisest mänguasjatoast jäi tänase päevani.

(Eda Tulli (Kikkase) meenutused lasteaia päevilt, kirja pandud mais 2012)

ALGKLASSID MEENUTAVAD LASTEAEDA (Sõnastus jäetud meelega muutmata)

Priit: „Mäletan kasvatajaid. Nad olid head. Nad tõid meile süüa. Käisime motikaid vaatamas ja saime väikeste motikatega mängida. Öölaager oli ka.

Max: „Mäletan õpetajaid. Nad olid head. Mäletan kuidas ühte näidendit harjutasime ja lasteaia lõpupeol esinesime.”

Reikko: „Mäletan kuidas me öölaagri ajal jooksimise väljas seal kus me ei tohtinud muidu olla.”

Kärol: „Käisime Munamäel ekskursioonil ja käisime ühe kaevu juures kuhu viskasime sente sisse ja soovisime midagi. Siis löksime piknikule. Käisime palju jalutamas.

Kerttu: „Käisime autodega sõitmas liiklusalas. Käisime palju metsa all. Korjasime seal jänsekapsaid.”

Mariliis: „Mulle meeldis öölaager. Tegime jalad ja käed värviseks ja panime paberi peale. Käisime loomapargis. Pidime siis palju jalgsi kõndima”.

Helar: „Mäletan kui rääkisime mängumajas sõpradega nii kõvasti, et me ei kuulnudki kui meid sööma kutsuti. Öölaager meeldis mulle ja etendused, mida tegime.”

Oliver: „Mina käisin linnas lasteaias. Mulle täitsa meeldis seal käia.”

Janar: Jooksimise igal pool. Näiteks öölaagri ajal. Käisime liiklusalas kus saime palju autodega sõita. Kasvatajad olid head. Sain seal palju sõpru.”

Dimitra: „Mina lasteaias ei käinud. Käisin vanaemal külas.”

Kirsika: „Mäletan kuidas Annelitädi oli ehitanud klotsidest maja, ise sinne ise sisse pugunud ja siis ehmatas mind. Mäletan kuidas öölaagris tähti vaatasime. Sügisel riisusime lehti ja poisid läksid lehehunniku alla, kus nad ehmatasid teisi. Mäletan kuidas Geidi ütles, et meile tuleb hambaarst külla ja paneb meile ploomi suhu. Ta ei osanud plomm öelda. Lemmikloomaüritus oli.”

Airin: „Mäletan kuidas me põrandate peal magasime öölaagris ja hommikul olid Kaimo jalad minu pea juures.”

Piia: „Mäletan kuidas Greete võttis huulelâike kaasa ja siis värvisime huuled ära ja ajasime poisse taga. Mäletan kuidas ütlesin Siiri tädi kohta Siili tädi, sest ei oskanud r-tähte öelda.”

Greete: „Mäletan kuidas me volbriööl nõidusime komme ja kommid lendasid taevast alla.”

Stefani: „Ehitasime suurtest klotsidest maja.

Kaimo: „Pidasime Vastse-Roosas sünnipäeva”

Geidi: „Mäletan kuidas õe tutipäeval karu loopisime ja sellega palju nalja sai.”

Kaspar: „Mäletan kuidas me kitsetalle mängisime ja kõik tahtsid kellakappi minna.”

Merlis: „Käisime Alaveski loomapargis ja jäime vihma kätte. Saime täitsa märjaks.

(Koostanud Maarika Niidumaa kasutades Juta Oja ja Anne Antsovi koostatud materjale ning preaguste õpilaste meenutusi)